

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobců: **a) A. K., nar. X, b) L. A., nar. X, c) S. K., nar. X, d) L. K., nar. X, e) A. K., nar. X, f) L. K., nar. X a g) A. K., nar. X, žalobci sub a) a sub b) zastoupení Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, Praha 9, žalobci sub c) – g) zastoupení žalobcem sub a) jako zákonným zástupcem, poslední známá adresa žalobců X, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Věkoše 416, PSČ 503 41 Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizinců za účelem jejich předání č. j. KRP-95498-10/ČJ-2013-050022 ze dne 1. října 2013, č. j. KRP-95502-12/ČJ-2013-050022 ze dne 1. října 2013, č. j. KRP-95504-9/ČJ-2013-050022 ze dne 1. října 2013, t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalované č. j. KRP-95498-10/ČJ-2013-050022 ze dne 1. října 2013 , č. j. KRP-95502-12/ČJ-2013-050022 ze dne 1. října 2013 č. j. KRP-95504-9/ČJ-2013-050022 ze dne 1. října 2013 se z r u š u j í a věci se v r a c e j í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Krajskému soudu byla doručena včasná žaloba, kterou se žalobci označení v záhlaví domáhali přezkoumání rozhodnutí žalované. Pro přehlednost soud zdůrazňuje, že žalobci sub a) a b) jsou rodiče žalobců sub c) až g), kteří jsou dosud nezletilí. Dne 29. 10. 2013 byla soudu doručena žaloba žalobců sub a) – c) do rozhodnutí žalované specifikovaných v záhlaví tohoto usnesení. Ta ve věci prvních tří žalobců rozhodla tak, že je podle § 129 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen zákon o pobytu cizinců) zajistila - a to včetně žalobců sub d) – g), u kterých o jejich zajištění rozhodnutí nevydala - za účelem jejich předání podle právního předpisu Evropského společenství Nařízení rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003. Ve třech vydaných rozhodnutích stanovila dobu zajištění cizinců na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Žalobci sub a) a b) podali do rozhodnutí žalobu a rovněž tak učinili za žalobkyni sub c) jako její zákonní zástupci. Stejně tak ovšem žalovali jménem dalších svých nezl. dětí sub d) až g), které byly rovněž zadrženy, nicméně o nichž žalovaná žádné rozhodnutí nevydala. Aktivní legitimaci zákonní zástupci těchto nezletilých opírali o § 65 s.ř.s. a současně též o rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v Brně č. j. 8 As 47/2005-86 ze dne 21. 10. 2008. Namítli, že byli umístěni do X v důsledku zajištění svých rodičů, a proto došlo k zásahu do jejich práva na osobní svobodu podle čl. 5 Úmluvy a práva na rodinný a soukromý život podle čl. 8 Úmluvy.

Dále žalobci shodně namítli pochybení žalované spočívající v porušení povinnosti zkoumat možnost využití mírnějších donucovacích prostředků, kdy tento postup upravuje § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Porušení zákonné povinnosti odvíjeli od judikatury Nejvyššího správního soudu v Brně, konkrétně pak odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 107/2012-40 ze dne 18. 10. 2012. Žalovaná se alternativami k zajištění vůbec nezabývala, postupovala tak v rozporu se zásadou přiměřenosti zakotvenou v § 2 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád a rovněž porušila povinnost zjistit náležitě skutkový stav v souladu s § 3 správního řádu. Rozhodnutí tak není náležitě odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 téhož předpisu. Z uvedených důvodů trvali žalobci na zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost.

Žalovaná ve vyjádření ze dne 28. 10. 2013 nejprve zopakovala situaci a okolnosti, které vydání napadených rozhodnutí předcházely. Dále stručně shrnula žalobní námitky, které ze svého úhlu pohledu považovala za nedůvodné.

Vyslovil přesvědčení, že v řízeních postupoval v souladu s jednotlivými ustanoveními správního řádu, postupoval v souladu se zákonem, v jehož rámci uplatnil správně svou pravomoc (zajištění cizince za účelem správního vyhoštění). Objektivně a řádně zjistil skutkový stav věci, když s účastníky byl sepsán záznam o podaném vysvětlení a účastníkům bylo umožněno k věci se vyjádřit. K porušení postupu dle § 27 odst. 2 správního řádu, kdy nebylo rozhodováno o nezletilých dětech žalobců, připomněl, že nezl. děti vzhledem k nízkému věku nemohly formulovat svůj názor, nebyly procesně způsobilé a musely tak být plně zastoupeny

rodiči jako zákonnými zástupci. Těm byla dána možnost se k případu vyjádřit. Žalovaná tak při rozhodování o zajištění rodičů zohlednila a respektovala zájmy nezletilých dětí, neboť těmto bylo umožněno pobývat v ZZC spolu s rodiči. Žalovaná konstatovala, že je seznámena s ústavními zárukami zakotvenými v Listině základních práv a svobod a stejně tak je znalá judikatury Nejvyššího správního soudu. Ve vyjádření vysvětlila, že k využití ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců nepřistoupila proto, neboť tato opatření by se zcela mýjela účinkem a nebylo by možné dosáhnout sledovaného cíle.

Připomněla, že činila neprodleně veškeré kroky k realizaci návratu cizinců do Polské republiky, ve které tito požádali o udělení mezinárodní ochrany. Polská strany žádost o převzetí žalobců do Polska ve lhůtě 48 hodin odmítla a trvala na postupu, resp. návratu žalobců dle Dublinského nařízení. Žalobci nemají na území České republiky žádné vazby (finanční, kulturní či sociální), v protokolu o podání vysvětlení potvrdily svoji finanční nouzi, žádnou kontaktní adresu na území republiky nezmínili. Toliko připustili, že jejich původním cílem bylo Německo. Z popsanych důvodů žalovaná usoudila, že postup dle §§ 123b a 123c nelze v daném případě realizovat. Na okraj doplnil, že X je jediné středisko tohoto druhu v republice, a proto nebylo možné ovlivnit umístění žalobců. Byl realizován pobyt nezl. dětí spolu s rodiči, a proto jejich zajištění není v rozporu s čl. 8 Úmluvy.

Zajištění, tedy fakticky omezení či zbavení svobody, je vážný zásah do osobních práv jednotlivce a lze k tomuto opatření přistoupit pouze na základě zákona. Podmínky daného procesu a postupu jsou zakotveny v § 129 zákona o pobytu cizinců, podle kterého žalovaná postupovala. Nicméně v tomto konkrétním případě, resp. případech je namístě považovat žalobní námitky spočívající v tom, že žalovaná se v rozhodnutí vůbec nezabývala úvahami o možnosti využití tzv. mírnějších opatření obsažených v § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. Lze jistě považovat za logickou argumentaci žalované a objasnění důvodů, pro které mírnější opatření nevyužila. Problém ovšem krajský soud jednoznačně spatřuje v tom, že své úvahy vtělila teprve do obsahu vyjádření k žalobě a neučinila je součástí rozhodnutí, které je jako jediné předmětem soudního přezkumu. Ostatně tato otázka byla v minulosti řešena i samotným Nejvyšším správním soudem a na jeho rozhodnutí ze dne 18. 10. 2012 č. j. 7 As 107/2012-40 zcela příléhavě odkázali žalobci a to včetně citace podstatné části odůvodnění rozhodnutí, které se k nyní přezkoumávané problematice vztahuje.

Stejně důvodnou se jeví rovněž námitka spočívající minimálně v porušení čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, v níž je poukazováno, že nezl. děti žalobců byly zajištěny spolu s rodiči a to bez jakéhokoli rozhodnutí. Jakkoli by se mohla jevit obrana žalované, resp. její vysvětlení, že se jedná o nezl. děti, které nejsou schopny formulovat svůj názor a stejně sledovaly osudy rodičů jako zákonných zástupců za logickou, tak nicméně je naprosto vyloučeno zbavit kohokoli osobní svobody, tedy učinit takto výjimečný a zcela mimořádný zásah do jeho osobní sféry bez rozhodnutí příslušného orgánu a bez následné možnosti řádné obrany proti takovému postupu. Ostatně krajský soud na okraj poznamenává, že žalovaná o nezl. žalobkyni S. K., nar. X samostatné řízení vedla, nezl. se k věci

vyjadřovala za přítomnosti matky jako zákonné zástupkyně a výsledkem bylo konkrétní rozhodnutí na její jméno. Na straně druhé o její o rok mladší sestře L. K., nar. X již rozhodováno nebylo. Postup žalované a její vysvětlení v reakci na žalobu tak zcela ztrácí logiku.

Součástí předání spisového materiálu učinila žalovaná rovněž sdělení, dle kterého je předání cizinců (žalobců) do Polské republiky, která je odpovědná za posouzení jejich žádostí o mezinárodní ochranu, naplánováno na 30. 10. 2013 ve 12.00 hodin. Krajský soud ověřil dotazem na žalovanou faktický stav věci a z odpovědi ze dne 31. 10. 2013 seznal, že dne 30. 10. 2013 došlo skutečně k předání všech žalobců polským orgánům.

Z důvodů výše objasněných dal krajský soud žalobním námitkám zapravdu, rozhodnutí žalované zrušil a vrátil je k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Jak ostatně bude níže objasněno, samotné rozhodnutí soudu už nevyžaduje podrobnějšího komentáře, neboť dostatečné vysvětlení skutečností, pro které soud vyhodnotil žalobu jako důvodnou, je stručně uvedeno v předchozích dvou odstavcích a koresponduje rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu v Brně a jeho názoru vysloveném v citovaném rozhodnutí. Navíc je v případě této konkrétní žaloby zjevné, že samotná podstata sporu, tj. důvodnost a zákonnost zajištění žalobců, se stala bezpředmětnou, neboť žalobci byli, jak níže popsáno podrobněji, již předáni polským orgánům.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšní žalobci své případné účelně vynaložené náklady nespécifikovali, ze spisu nelze seznat, že by jim nějaké konkrétní náklady spojené s tímto řízením vznikly, a proto jim soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 6. listopadu 2013

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně